משמר הגבול

י. קובל

בעמדת הגבול חי כלב שקראו לו אלאק. הוא היה כבר זקן ולא יכול לשרת כראוי.
"מה לעשות" היה אומר הסמל קושקין "כלבים מזדקנים מהר, לא כמו בני אדם."
אך לא רק זו הייתה הבעיה. אלאק שמר על הגבול קרוב לעשר שנים. באותה התקופה השתתף באירועים ומבצעים שונים, גם כאלה שבן אדם לא תמיד יוצא מהם שלם.
אך אלאק יצא מהם חי ועכשיו נעשה כאילו פנסיונר. סיר מרק טוב ועצם יפה, זו הייתה הפנסיה שלו.
העמדה בה חי אלאק נמצאה בפסגת ההר ולשם לא הובילה שום דרך. במקום דרך חטבו בסלע מדרגות, בדיוק ארבעה אלפים מדרגות. במדרגות אלה ירדו לעמק הסמל קושקין ועוד שני חיילים. הם ירדו למטה, לבסיס, ואלאק רץ אתם.
למעלה, על ההר, היה קריר. בהתחלה החיילים לבשו מעילים קצרים, אבל אחרי שירדו שלושת אלפים מדרגות הורידו את המעילים והטמינו אותם בין הסלעים – עם כל צעד נעשה חם יותר.
כל זמן שהם היו עסוקים בבסיס ההספקה אלאק שכב על האבנים החמימות ואכל מרק מקערת האלומיניום.
בצוהריים קושקין גמר את העיסוקים.
"נו" אמר לאלאק "עכשיו נזוז קצת."
בדרך לעמדה הם סחבו עליהם שקים גדולים עם הספקה, וקושקין נשא גם כד עם חלב.
הכד הבריק ומרחוק נראה כאילו שלושה גיבנים זוחלים אל העננים על סולם, ונושאים אתם מראה.

מרחוק הביט אדם על חיילי הגבול.
הם הזיעו והשתדלו לא לספור את המדרגות. אלא

שהמדרגות נספרו מעצמן, "מאה ואחת, מאה ושתיים, מאה ושלוש..."
במדרגה האלף קושקין העמיד את הכד, הוציא את המעיל משקע בסלע, גירש את הלטאות שהתחממו בשרוולים.
"תסתלקו!" קרא להן.

מרחוק נשבה רוח, הרימה מהמדרגות חופן אבק בזלת. אלאק נבח.
"זר" אמר קושקין "אולי לא, אולי אלאק רק צועק כך מזקנה."
"אולי הרגישו?" חשב האדם, הסתתר בין האבנים והוציא אקדח.
אלאק נבח שוב.
"זר!" אמר שוב קושקין .
ובאותו רגע סילון לבן הכה לו בפנים. כדור ניקב את הכד וזרם חלב נשפך על המדרגות.
לתוקף נראה כאילו הירי פגע בכל שלושת החיילים. רק הכלב עוד הסתובב על המדרגות. החיילים רק זחלו מהמדרגות ונשכבו מעל על הצוק. השקים הסתירו אותם.
התוקף ירה שנית באלאק, אבל הכדור, איך לא, פגע כד, וזה התנדנד מהפגיעה, והתחיל לפול

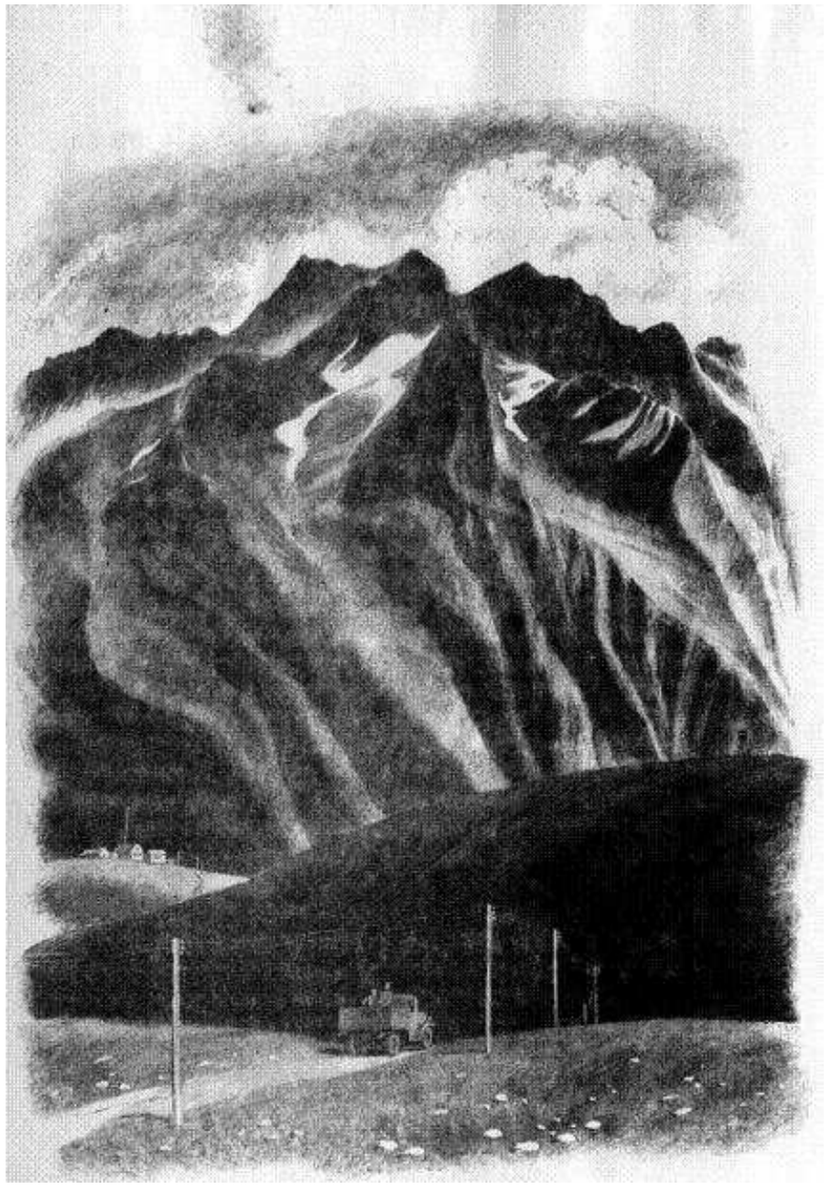

למטה, מתרוקן משארית החלב. הרוח חטפה אותו ושרקה דרך החורים של הכדורים. נדמה היה כאילו משרוקית ענקית נופלת לתהום.

קושקין ראה את היורה שהסתתר אחרי סלע, וירה בו. הכדור פגע באבן והתיז שברים לתוקף בפנים. הוא התחיל לרוץ.

קושקין ירה שוב והתוקף מעד ונפל לתהום, שם על הקרקעית הסתובב עדיין הכד המחוץ.

***

הסמל קושקין ראה פעם חיה בעלת אוזניים ארוכות בבסיס הספקה.

"מה זה?" שאל.

"פרד" ענו לו החיילים של בסיס ההספקה "אנו מובילים עליו הספקה."

"יפה" אמר קושקין "ואיך קוראים לו?"

"פרד. פרד וזהו."

"אז תנו לי אותו, בנים."
"אי אפשר" אמרו החיילים "זה הפרד שלנו, לא שלך."
"בכל זאת" שכנע אותם קושקין והסביר כמה קשה לסחוב הספקה להר.
בזמן שקושקין דיבר עם החיילים, אלאק ניגש לפרד ונגע לו בצד באפו. הפרד רק הניד ראשו.
"הוא לא ילך על המדרגות" אמרו החיילים של בסיס ההספקה "הפרד הזה רגיל ללכת רק על שטח ישר."
"זו תהיה הדאגה שלי" אמר קושקין .
הוא קשר לגבו של הפרד שקים עם הספקה ועם הכד. אחר כך נתן לו מכה בכף ידו ואמר "קדימה!"
הפרד הלך בשקט ורק נד בראשו.
ליד הסלע שממנו התחילו המדרגות הפרד העצר.
"כפי שאמרנו" אמרו חיילי הבסיס שהביטו במשקפת מרחוק "הפרד הזה רגיל ללכת בשטח ישר."
"קדימה, קדימה" דרבן קושקין את הפרד "לך כבר!"
הפרד לא רצה לעלות על המדרגה. הוא לא התעקש ולא בעט ורק עמד וזהו.
"הפרד שלנו" אמר קושקין "כנראה טיפש."
ואז אלאק ניגש לפרד ובאף דחף בו קלות.
אפו של אלאק היה קר, או אולי להפך, חמים, בכל אופן הפרד נד בראשו ועלה על המדרגות.
"מה הוא עשה לו?" התפלאו חיילי הבסיס "נשך לו או מה?"
הפרד עלה לאט להר, מדרגה אחרי מדרגה. אלאק רץ לידו והשגיח שהפרד לא ייפול לתהום. וכך הם הגיעו עד העמדה: תחילה הפרד, אלאק אחריו ואחריהם, בנחת, קושקין .
עבר שבוע ועוד שבוע וקושקין הפסיק לרדת

לבסיס. הוא היה מעמיס על הפרד שקים ריקים,
הכה אותו קלות ביד ואומר "קדימה!" הפרד ירד
במדרגות, ואחריו רץ אלאק. בבסיס החיילים
העמיסו הספקה על הפרד, הכו בגב ואמרו
"קדימה!" והפרד חזר לעמדה.
מוזר היה לראות מרחוק איך הפרד הקטן, בעל
אוזניים ארוכות, עולה במדרגות אל העננים, סוחב
על גבו שקים וקנקן פח מבריק כמו מראה,
ומאחוריו רץ הכלב אלאק.